

Пише:
Јован
Палавестра

Београд, јула 2006.

ФУДБАЛ КАО СЛИКА СРБИЈЕ

Од оне велике, Социјалистичке Федеративне Републике Југославије смо се опростили освајањем петог места на Светском првенству у Италији 1990. године. У драматичној утакмици четвртине финала са репрезентацијом Аргентине, у којој је тада играо и Марadona, изгубили смо тек после продужетака и извођења пенала.

Шеснаест година касније, коначно смо се опростили и од последњег остатка те заједничке државе, као и од химне “Хеј Словени”, и то освајањем последњег места на Светском купу у Немачкој. И опет смо играли против Аргентине, само што је Марadona овога пута седео на трибинама, а његови земљаци су нам мрежу напунили до врха и нанели нам најтежи пораз у историји учешћа разних Југославија на великим такмичењима - 6 :0. Можда фудбал и није толико важна ствар колико поетски настројени спортски коментатори воле да му дају на значају (“најважнија споредна ствар на свету”), али на неки начин ипак показује у каквом је стању једна нација. Јер, готово на свим великим такмичењима, већ од четвртфинала све личи на самит Г8 (групе осам најразвијенијих земаља света) у коју повремено упадне понеко сиромашнији ко је те године имао срећу, добар распоред, или понеког надахнутог појединца. Фудбал је само наизглед лака забава, јер иза једанаест играча који излазе на терен треба да стоји озбиљна организација, озбиљан рад, озбиљне паре, озбиљни навијачи, и наравно - озбиљна држава.

А код нас се просто не зна шта је од свега набројаног “озбиљније”. Ови наши су у Немачку отишли са именом државе која се управо самоукинула, са химном старом четири државе уназад, коју нико не пева али јој се зато сложено звижди, и без иједне истинске звезде у тиму.

Па кад се томе још дода и то што смо запали у најтежу групу, селекторова одлука да у тим уврсти и свог сина, па да га после притиска јавности врати кући, повреде кључ-

них играча, рекао би човек да боље нисмо ни могли да прођемо. Једноставно, капацитет државне заједнице Србија и Црна Гора је био да се

Аргентина - СЦГ - 6:0

плазира на светско првенство, тамо смо ударили у дно провалије, и сад ваља кренути испочетка. Видећемо да ли ће случајно добијена самосталност, жељена химна “Боже правде”, нови дресови, и то што смо сад (ваљда) своји на своме учинити да процветамо у сваком, па и фудбалком смислу. Чисто сумњам.

А у сенци фудбалске грознице и свакодневних преноса утакмица, дешавало се понешто и на политичкој сцени. Заправо, све мирише на припреме за превремене изборе.

Показатељ број један - опет се прича о доношењу новог устава.

Ту причу смо у протеклих неколико година слушали или када треба у други план гурнути неки тешко решив проблем, или у оквиру предизборних кампања. А у овом тренутку, после одласка Црне Горе, незгодних захтева да се пронађе и Хагу преда Ратко Младић, и још незгоднијих преговора о Косову, изгледа да су у питању обе ове варијанте одједном. Председник парламента Предраг Марковић је чак средином месеца заказао званичне преговоре представника владајуће коа-

лиције и опозиционе Демократске странке око усаглашавања текста устава, а на основу предлога које су сачиниле обе стране. Обећао је и да

ће посао бити завршен за седам дана, након чега ће јавност бити обавештена о резултатима рада. И после тога - ништа. Тачније, апсолутно ништа. У међувремену, поједине странке владајуће коалиције се у јавности залажу за уставна решења која су другачија од предлога текста устава за који су гласали на седници Владе. Тако се Српски покрет обнове после одвајања Црне Горе поново залаже да Србија буде монархија, док је челник Г17 плус Млађан Динкић изјавио да та странка сматра да наша република буде држава грађана, а не српског народа и других

грађана, како пише у владином предлогу. Тај став је идентичан ставу највеће опозиционе партије - Демократске странке, са којом је Г17плус иначе започела разговоре о сарадњи, под мотом спречавања Српске радикалне странке и других “ретроградних снага” да се врате на власт. Тако сада имамо шизофрену ситуацију (а као да је напад другачија), у којој делови владајуће коалиције сарађују са опозицијом која их је до јуче оптуживала за свеопшту пропаст и лоповлук, док опет други делови опозиције из све снаге пљују владу, али у пресудним тренуцима гласају за њене предлоге. Ту су, наравно, и увек популарни посланици прелетачи, који по потреби мењају странке и прелазе из власти у опозицију и назад.

Крај јуна обележила је и омања дипломатска иницијатива председника и премијера Србије Бориса Тадића и Војислава Коштунице. Мада су аналитичари сложни у оцени да посета Лондону, Риму, престоницама земаља у региону и за који дан Вашингтону јесте добар потез, човек мора да се запита чему то запрао служи. Јер, ако председник српске владе Тонију Блеру изложи нашу платформу за преговоре, а овај му мртав ладан саопшти да је једина недоумица око Косова да ли ће оно постати независно крајем ове или почетком следеће године. О каквим преговорима ми ту онда причамо. И да све буде још занимљивије, Коштуница дан касније оде у Грачаницу и понови Милошевићеву реченицу “Косово је српско, и остаће српско”. Касније је уследило појашњење да је премијер мислио на осећања свих Срба, у чијим ће срцима Косово заувек остати српско, док је реална политика нешто сасвим друго. А о реалној политици је вероватно боље да не говоримо. Лето је.

1stChoiceCanada
IMMIGRATION & INVESTMENTS

Nada Kremoniћ
Imigracioni Konsultant

IMIGRACIJA U KANADU

Licenca Kanadske Zajednice za Imigracione Konsultante
Zastupnik Vaših interesa kod Kanadskih imigracionih vlasti

Sve vrste imigracionih usluga
Mogućnost plaćanja u ratama

1.604.725.6016

info@1stChoiceCanada.com
www.1stChoiceCanada.com